

Svetniki-ljubitelji in ljubljenci živalij.

(Po Fr. Lindenu priobčuje *Jos. Volc.*)

LVII.

M Siciliji je v kapucinskem samostanu l. 1787. umrl silno bogoljuben *frater Feliks*. Nekega dne pride k p gvardijanu baron Miletello in omeni mej drugim pogovorom, da ima doma mladega junca, ki je tako divji, da ga nihče ne more krotiti. Nato se pošali gvardijan: „Ako ga darujete samostanu, pojde naš brat Feliks ponj.“ — „Vsi moji hlapci skupaj ga ne pripravijo le-sem, kako bi ga slabotni stari Feliks?“ zavrne baron, ki pač ni vedel, koliko moč ima pokorščina, ter je pripravljen darovati junca, ako gre res brat ponj. Gvardijan ga takoj pokliče in mu veli, naj vzame vrv ter naj gre po divjega junca, ki ga je gospod baron ponudil v dar. Vsak drug bi se bil ustavljal, češ da je to nemogoče ali vsaj zelo nevarno; brat Feliks pa vzame vrv in gre na baronov pašnik ponj. Ko pastirji zagledajo brata Feliksa in izvedó, zakaj je prišel, pomilovaje zakličejo: „O ubogi Feliks! Ako ti tudi vsi pomagamo, ne spraviš z mesta neukrotljivega živinčeta.“ Brat mirno odgovori: „Torej mi mora pomagati nekdo drug, sveta pokorščina“, ter se bliža kraju, kjer se je pasel junec. Ta začne začudeno gledati brata, ki je najprej pokleknil in izmolil češčenamarijo in šel proti njemu. „Gorjé!“ zakličejo pastirji, „sedaj se bo zakadil v ubogega kapucina in ga z rogmi zadegal v zrak.“ Toda glej! Junec si pusti mirno dejati vrv okrog vrata. Vsi so se čudili, ko so to videli. Še bolj pa so se čudili, ko mu je rekel brat: „Zapovem ti v imenu Boga, tvojega Stvarnika, pojdi radovoljno za mano!“ in kakor krotko jagnje je šel neukrotljivi divjak za bratom Feliksom prav do samostana, kjer gospod baron skoro verjeti ni mogel lastnim očem, in je z veseljem izvršil svojo obljubo.

LVIII.

Leta 1888. je v duhu svetosti umrl slavni mladino ljub Don Bosko. Ta sveti mož je imel za svoje uboge dečke sirotišče zunaj mesta nekoliko oddaljeno od drugih hiš. Zato je bil večkrat v smrtni nevarnosti, če je šel pozno iz mesta domov, ker neki zločinci so bili sklenili, da ga bodo umorili. A dobil je služabnik Božji jako pogumnega in zanesljivega zaveznika — velikega psa. Kadar se je v pozni uri vračal domov, pridružil se mu je v nevarnem kraju ta pes, o katerem ni mogel izvedeti, odkod je prišel. Prvikrat se ga je celó ustrašil in bal, a kmalu sta bila najboljša prijatelja. Zarad sive dlake ga je imenoval „Il Grigio“ (beri grídžo) t. j. sivec.

Neki večer se je Don Bosko v temni noči vračal domov. Hipoma ga napadeta dva moža: jeden mu vrže plašč čez glavo, drugi pa mu usta tišči, da bi ne mogel klicati na pomoč. Že je mislil, da zanj ni več rešenja, kar se v bližini oglasi tako strahovito lajanje, kakor bi lev zarjul, in pri tej priči priskoči „sivec“, napade oba zločinca in ju vrže na tla. Don Bosko odgrne plašč, ki mu je bil zavit krog glave, ter vidi, da je jeden izmej

napadnikov že bežal, jednega pa je še davil in držal tako trdno, da se ni mogel ganiti. „Gospod, pokličite psa, zadavi me“, zdihuje in prosi zločinec. Don Bosko odvrne: „Pokličem ga, ako mi obljubiš, da se spreobrneš.“ — „Obljubim, obljubim“, je odgovoril; „pa za božjo voljo, pokličite vendar psa, sicer umrjem.“ Don Bosko pokliče psa; zlobnež pa se hitro zgubi za svojim tovarišem.

Kako zelo skrben je bil „sivec“ za Don Boskovo življenje, razvidimo tudi iz tega-le dogodka. Neki večer je hotel iti še z doma. Bilo je pa že pozno in njegova mati, preblaga Marjeta, mu je hotela ubraniti, a zastonj. Ko je hotel Don Bosko iti skoz vrata, je že ležal „sivec“ na pragu in se ni dal premakniti. Don Bosko ga dregne rahlo z nogo in reče: „No, sivček, naredi prostor!“ A pes se ne gane, marveč le nevoljno zarenči. „Saj vidiš, moj sin!“ reče gospa Marjeta, „pes je pametnejši nego ti; poslušaj ga vendar in nikar ne hodi več iz hiše.“ Še dvakrat poskuša Don Bosko, a zaman; pes se ne dá prepoditi in straži tako stanovitno, da mora doma ostati. Četrte ure pozneje že pride sosed praviti, da je opazil štiri hudobne može, kateri prežijo nanj; naj torej nikar ne hodi več izpod strehe.

Še mnogokrat je „sivec“ rešil Don Boska iz smrtnih nevarnosti tudi v drugih krajih, da se je sveti mož sam močno čudil in hvalil Boga, ki mu je poslal tako čudežnega pomočnika.

Iz temne zgodovine čebelnega življenja.

(Piše *Fr. Pengov*.)

VI. Smrt poštenjakova.

Bilo je par dnij po slavno znani trotovski vojski meseca avgusta 1898. l. V panju, ki je imel na čelu lepo sliko sv. mučencev Mohorja in Fortunata, je nastala velika praznota. Skrb za bližajočo se zimo, stud nad neznosno lenobo in lahkoživostjo trotov je tiral sicer najvzornejše ljubiteljke miru do odločilnega koraka, čegar konec je bil — smrt ali prognanstvo s trebihom za kruhom vseh trotov. Ne vseh!

Jeden je bil, kateremu je prizanesla osoda, katerega ni zadel bič maščevanja — stari Letavec. Ves čas boja in domače prekucije je tiho presedel v kotu pri Žrelcu. On jedini je ostal v panju, ko je razburjenost delavk gonila vse njegove sodruge ven v tuji svet.

Hrom je bil stari Letavec, nogo mu je vzela sovražna sekira v dolgotrajnih bojih, ki jih je bilo hrabro ljudstvo z roparskim ljudstvom naseljenim v stari, stari vrbi ob gozdnem potoku; bil je svoje dni priljubljen pri ljudstvu, ki ga je častilo kot svojega kralja, in marsikaka pametna se je izlegla v njegovi obširni glavi. Zavoljo tolikih zaslug si niso upale čebele dotakniti se sivih, častitljivih las.